

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, нездолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

**У ВЕРЕСНІ 2006 Р. ЦЕНТРАЛЬНІ ОРГАНИ
ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ЗАПРОШУЮТЬ**

19-21 вересня - конференція "Водо-підготовка та очищення стоків в харчовій промисловості" в рамках IV Міжнародного водного форуму "АКВА - Україна-2006" (Міністерство аграрної політики, довідки: 279-64-66)

25-26 вересня - семінар-практикум „Стан забезпечення етнокультурних потреб Рома в Україні” (Державний комітет України у справах національностей та міграції, довідки: 278-34-02)

26-29 вересня - IV Міжнародний форум "Паливно-енергетичний комплекс України: сьогодні та майбутнє" (Національне агентство України з питань ефективного використання енер-

гетичних ресурсів, довідки: 456-61-23)

29 вересня - проведення „гарячої” телефонної лінії за участю керівництва Держатомрегулювання (Державний комітет ядерного регулювання України, довідки: 254-34-49)

27 вересня - круглий стіл "Про умови участі у Всеукраїнському конкурсі якості продукції (товарів, робіт і послуг) "100 кращих товарів України 2006-2007" на базі Севастопольського науково-виробничого центру стандартизації, метрології та сертифікації (Державний комітет України з питань технічного регулювання та споживчої політики, довідки: (0692) 55-93-95)

26-29 вересня - семінар на тему:

"Організація недержавної експертизи в галузі державного експортного контролю" (Державна служба експертного контролю України, довідки: 462-48-47)

28 вересня - пряма телефонна "гаряча лінія" за участю заступника Міністра юстиції Дмитра Котляра (довідки: 271-16-76)

28 вересня - відкриття Міжнародної спеціалізованої виставки "Україна зернова 2006" (Міністерство аграрної політики, довідки: 278-57-23)

III декада вересня - засідання громадської ради при голові Держкомзему (Державний комітет України по земельних ресурсах, довідки: 249-96-89, 275-72-77)

ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Від 3 липня 2006 р. № 911 "Про внесення змін до тимчасового регламенту Кабінету Міністрів України"

Уряд визначив чіткі критерії, за якими інформація відноситься до розряду конфіденційної. Відповідні зміни внесені до Тимчасового регламенту Кабінету Міністрів України постановою Уряду від 3 липня ц.р. № 911. Власне, йдеться про інформацію, загальновідому для всіх, хто має найменший стосунок до діловодства, як дані з грифом „для службового користування”.

Передісторія питання така. У попередні роки в органах виконавчої влади приймалось чимало документів з грифами обмеженого доступу „не для друку”, „опублікуванню не підлягає” і т.п. Останнім часом низка громадських організацій зверталась до Президента України та Уряду, вказуючи на недемократичність прийняття значної кількості рішень органів виконавчої влади з грифами обмеженого користування, та вимагала їх оприлюднення. Уряд доручив проаналізувати дане питання Міністерству юстиції, за висновком якого і була прийнята названа постанова.

Прийнята постанова дала змогу врегулювати сферу діяльності, в якій раніше існувала певна невизначеність. Зокрема, підтверджено тлумачення поняття „конфіденційна інформація”, що містить Закон України „Про інформацію”. На підставі цього Тимчасовий регламент доповнено порядком віднесення інформації до конфіденційної у Секретаріаті Кабінету Міністрів.

Тепер у Тимчасовому регламенті чітко визначено, що інформація, яка є власністю держави та створюється або перебуває у володінні, користуванні чи розпорядженні Секретаріату Кабінету Міністрів, може бути віднесена до конфіденційної лише у разі, коли вона відповідає одночасно таким критеріям:

- 1) створюється за кошти державного бюджету;
- 2) використовується з метою забезпечення національних інтересів держави;
- 3) не належить до державної таємниці;
- 4) її розголошення може призвес-

ти до: порушення конституційних прав і свобод людини та громадянина; негативних наслідків у внутрішньополітичній, зовнішньополітичній, економічній, військовій, соціальній, гуманітарній, науково-технічній, екологічній, інформаційній сфері або у сфері державної безпеки і безпеки державного кордону; створення перешкод у роботі державних органів.

На основі зазначених вище критеріїв Міністр Кабінету Міністрів приймає рішення про віднесення до конфіденційної інформації, яка міститься в документах, що створюються або перебувають у володінні, користуванні чи розпорядженні Секретаріату Кабінету Міністрів України.

Отже, визначена посадова особа, виключно за рішенням якої інформація може бути віднесена до конфіденційної, в той час, як у попередні роки знайти „автора” рішення щодо обмеження доступу громадськості до урядових документів було неможливо.

Діалог

РАХУНКОВА ПАЛАТА

45 тисяч військовослужбовців України потребують житла. Верховною Радою затверджено витрати на будівництво житла в цьому році 1,2 млрд грн, але з цієї суми тільки 350 млн грн належать військовослужбовцям, а решту суми потрібно заробити. Відповідно, будівництво житла для військовослужбовців фінансується на рівні 20 % від потреби.

31 456 осіб загинули з початку року в надзвичайних ситуаціях. Зокрема, за даними МНС, від отруєнь померли понад 6000 людей, втопилися — 1700

осіб, а у вогні загинули 1609 українців.

120 цукрових заводів України готові до нового виробничого сезону. За прогнозами Мінагрополітики, виробництво цукру в Україні поточного року становитиме 2 - 2,2 млн тонн — саме такою є, за оцінками експертів, потреба нашого внутрішнього ринку. Торік в Україні працювало 116 цукрових заводів і було вироблено 1,89 млн тонн цукру.

53,9 тисячі "квадратів" жила побудовано в Україні за шість місяців цього року за рахунок коштів державного бюджету. Це на 35,6 % більше ніж торік,

повідомив Держкомстатистики. При цьому частка житла, побудованого за рахунок бюджетних коштів, однак залишається незначною і становить 1,7 % від загальнодержавного обсягу.

40 відсотків квартир у новозбудованих будинках мають бути однокімнатні. Лише так можна буде задовільнити шалений попит на них серед киян. Таку думку висловив експерт, генеральний директор будівельної компанії ЗАТ МЖК "Оболонь" Василь Антонов. Ці квартири площею 40-50 м² розкуповуються найшвидше.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РОЗГЛЯДУ

Відмітні ознаки

Відповідно до ст. 283 Господарського кодексу України (далі — ГКУ) за договором оренди одна сторона (орендодавець) передає другій стороні (орендареві) за плату на певний строк у користування майно для здійснення господарської діяльності. У користування за договором оренди передається індивідуально визначене майно виробничо-технічного призначення (або цілісний майновий комплекс), що не втрачає у процесі використання своєї споживчої якості (неспоживна річ). Об'єктом оренди можуть бути: державні та комунальні підприємства або їх структурні підрозділи як цілісні майнові комплекси, тобто господарські об'єкти із завершеним циклом виробництва продукції (робіт, послуг), відокремленою земельною ділянкою, на якій розміщений об'єкт, та автономними інженерними комунікаціями і системою енергопостачання; нерухоме майно (будівлі, споруди, приміщення); інше окреме індивідуально визначене майно виробничо-технічного призначення, що належить суб'єктам господарювання. Оренда структурних підрозділів державних та комунальних підприємств не повинна порушувати виробничо-господарську цілісність, технологічну єдність даного підприємства. До відносин оренди застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України (далі — ЦКУ) з урахуванням особливостей, передбачених ГКУ.

За договором оренди орендодавець передає орендареві за плату майно у користування. Таким чином, оренда завжди є платним договором. Відсутність такої умови у договорі, що сторони визначають як оренду, може бути підставою для визнання цього договору неукладеним (ч. 8 ст. 181, ст. 284 ГКУ). Іншою принциповою ознакою оренди саме як господарського договору є визначена мета передачі майна у користування — здійснення орендарем господарської діяльності з використанням цього майна. Отже, йдеться про передачу майна, що обтяжене певним цільовим призначенням свого використання. Ця мета для оренди як господарського договору є обов'язковою. Цивільно-правові договори оренди (найму) такої спеціальної мети не передбачають.

До інших ознак оренди, що відокремлює її від схожих договорів, можна віднести такі:

- орендар отримує майно не у власність, а лише у тимчасове користування;

- предметом майнового найму (оренди) можуть бути лише індивідуально визначені не-споживні речі, які не знищуються повністю і не перетворюються на іншу річ у процесі використання, тобто в оренду не можна передавати, наприклад, продукти харчування або пальне.

Відповідно до ч. 4 ст. 283 ГКУ орен-

да структурних підрозділів державних та комунальних підприємств не повинна порушувати виробничо-господарську цілісність, технологічну єдність даного підприємства. Ця вимога є новелою у законодавстві про оренду. Згідно з ч. 1 ст. 207 ГКУ порушення цієї вимоги може бути підставою для визнання подібного договору оренди недійсним.

Деякі види оренди (капітальних споруд, транспорту, землі) та лізинг регулюються також статтями 792-809 ЦКУ. З цього приводу у ч. 6 ст. 283 ГКУ передбачено, що до відносин оренди застосовуються відповідні положення ЦКУ з урахуванням особливостей, передбачених ГКУ.

Припинення орендних правовідносин

У ЦКУ є кілька норм, що встановлюють різноманітні форми припинення орендних відносин, їх можна класифікувати таким чином:

- припинення договору оренди (ст. 781 ЦКУ, аналог у ГКУ — ст. 291) — смерть фізичної особи або ліквідація юридичної особи — для обох сторін;

- відмова від договору оренди — для наймодавця (ст. 782 ЦКУ);

- розірвання договору оренди — для наймодавця (ст. 783 ЦКУ) й наймача (ст. 784 ЦКУ).

Для кожної з наведених форм встановлені відповідні підстави. Втім, варто звернути увагу на певні колізії між відповідними нормами ЦКУ і ГКУ. Так, у ст. 782 ЦКУ передбачена можливість для наймодавця за певних умов відмовитись від договору оренди без згоди наймача, що не вимагає рішення суду.

Попри це у ст. 291 ГКУ одностороння відмова від договору оренди не допускається, а натомість розглядається можливість розірвання договору (лише за згодою сторін або за рішенням суду). За наявності відповідних підстав до таких відносин можливе застосування ч. 1 ст. 236 ГКУ, де одностороння відмова сторони від виконання своїх зобов'язань розглядається як різновид оперативного-господарської санкції за порушення зобов'язання іншою стороною. Втім, відповідно до ч. 1 ст. 235 ГКУ застосування таких санкцій можливе лише за умови, якщо вони передбачені договором.

Продовження дії договору

Інший важливий аспект оренди як господарського договору — можливість поновлення після закінчення строку дії договору. Суди, що розглядали спори з цього приводу, часто застосовують поняття пролонгації. ЦКУ цього терміна не використовує — втім, він визначений у інших нормативно-правових актах. Так, згідно з постановою Правління НБУ від 21.11.1997 р. № 388 пролонгація - продовження строку чинності договору, угоди, векселя тощо. Отже, пролон-

гація є синонімом поняття поновлення (продовження) дії договору. У цьому контексті слід розрізняти поняття поновлення договору оренди (ст. 764 ЦКУ) і укладання договору на новий строк (ст. 777 ЦКУ).

Автори коментарів до ЦКУ зазначають з приводу поновлення договору оренди, звертаючись до ст. 764 ЦКУ — "...в цьому випадку йдеться про поновлення, тобто про продовження на новий строк колишнього договору, а не про укладання нового". Такої ж позиції дотримуються і автори коментарів до аналогічної за змістом ч. 4 ст. 284 ГКУ. На їх думку, у цьому випадку відсутня стадія повторного укладання договору.

Таким чином, при поновленні договору для сторін і надалі зберігаються умови цього договору. Натомість у ст. 777 ЦКУ розглядається інша ситуація і йдеться про укладання договору найму на новий строк, тобто фактично про укладання нового договору (ст. 638 ЦКУ). Саме через це у ст. 777 ЦКУ передбачається, що умови такого договору мають знову обговорюватися сторонами — "встановлюються за домовленістю сторін". Подібне розмежування має практичне значення. Так, на практиці виникають питання з приводу необхідності застосування вимог статей 793 і 794 ЦКУ до договорів оренди будівель або їх частин, що були укладені до набуття чинності новим ЦКУ і поновлюються та продовжують діяти після цієї дати. Вказаними нормами встановлюється обов'язкове нотаріальне посвідчення і державна реєстрація таких договорів, якщо вони укладені строком на один рік і більше. Не вдаючись до розгляду загальної проблеми зворотної дії положень ЦКУ, зазначимо лише, що, на нашу думку, немає підстав для застосування вимог статей 793 і 794 ЦКУ до договорів оренди будівель, укладених до 01.01.2004 р. і поновлених сторонами після цієї дати. Відносини з приводу укладення цих договорів (оферта, акцепт — ст. 638 ЦКУ) було завершено до 01.01.2004 р., тобто проводились за старим законодавством, що не передбачало ані державної реєстрації. Після 01.01.2004 р. наявна вже наступна стадія — виконання цих договорів (є окремим правовичним відповідно до ч. 3 ст. 206 ЦКУ).

Як вже зазначалося, поновлення договору не передбачає стадії укладення (оферта-акцепт), отже, немає підстав для застосування до таких договорів вимог статей 793, 794 ЦКУ. Таких висновків дійшов і Вищий господарський суд України у своїй касаційній постанові від 20.01.2005 р. № 2/317.

Якщо ж звернутись до ч. 2 ст. 284 ГКУ, то тут також передбачено, що умови договору оренди зберігають свою силу на весь строк дії договору, а також у разі якщо після його укладення законодавством встановлено правила, що погіршують становище орендаря.

Неповне з'ясування обставин, що мають значення для справи

СПОРІВ ЗА ДОГОВОРАМИ ОРЕНДИ

У наведеному контексті актуальною є касаційна постанова ВГСУ від 16.05.2006 р. у справі 32/395. За матеріалами справи товариство з обмеженою відповідальністю "Криворізька фірма „Т...“ звернулося до господарського суду Дніпропетровської області з позовом до товариства з обмеженою відповідальністю "Торговий дім "3..." про стягнення з останнього 5 620,0 грн заборгованості за договором оренди від 30.07.2003 р., укладеним між сторонами. Позовні вимоги обґрунтовані невиконанням відповідачем зобов'язання щодо своєчасного внесення орендних платежів за користування приміщенням. Рішенням господарського суду Дніпропетровської області від 20.10.2005 р. позов задоволено: присуджено до стягнення з відповідача 5620,0 грн заборгованості за договором оренди та судові витрати.

При цьому суд першої інстанції керувався статтями 525, 526, 759, 762 ЦК України та виходив з того, що відповідно до наданого позивачем розрахунку та акта звірки розрахунків станом на 01.10.2005 р. за відповідачем рахується заборгованість з орендної плати у розмірі 5 620,0 грн. Постановою Дніпропетровського апеляційного господарського суду від 13.02.2006 р. рішення суду першої інстанції скасовано в задоволенні позову відмовлено.

Постанова мотивована тим, що пунктом 7.1 договору оренди строк його дії встановлений з 01.08.2003 р. по 31.12.2003 р. Позивачем не доведено, що відповідач користувався спірним приміщенням з січня по травень 2004 року. Не погоджуючись з постановою суду апеляційної інстанції, позивач звернувся до Вищого господарського суду України з касаційною скаргою, де стверджував, що відповідач не надав суду доказів того, що він передав приміщення після закінчення строку дії договору і тому договір можна вважати продовженим на той самий строк. Фактично користуватися приміщенням відповідач припинив 20.03.2004 р.

ВГСУ дійшов висновку, що касаційна скарга підлягає задоволенню частково з таких підстав. Як вбачається з матеріалів справи, між сторонами даного спору було укладено договір оренди від 30.07.2003 р., відповідно до якого позивач надав відповідачу в користування нежитлові приміщення площею 285 кв.м, розташовані на першому поверсі будинку, з оплатою 2200,0 грн на місяць. Строк дії договору встановлений з 01.08.2003 р. по 31.12.2003 р.

Пунктом 3.2 договору встановлено, що орендна плата перераховується орендарем орендодавцю не пізніше 10 числа кожного місяця. У випадку закінчення дії договору орендна плата перераховується орендарем по день фактичної здачі приміщення.

Розмір орендної плати може бути переглянутий на вимогу однієї зі сторін у випадку зміни методики її розрахунку, а також в інших випадках, перед-

бачених законодавством України (пункт 3.3 договору).

Згідно з пунктом 7.3 договору зміни або розірвання договору можуть мати місце за згодою сторін. Зміни та доповнення, які вносяться до умов договору, розглядаються сторонами протягом одного місяця. Одностороння відмова від виконання договору та внесення змін не допускається.

Пунктом 7.5 договору сторони передбачили, що у випадку відсутності заяви однієї зі сторін про припинення чи зміни договору після закінчення його терміну протягом місяця він вважається продовженим на той самий строк і на тих же умовах, які були передбачені договором.

Наведені цим пунктом договору умови кореспондуються з приписами ст.260 ЦК УРСР (чинного на час виникнення спірних правовідносин), відповідно до якої в разі продовження користування майном після закінчення строку договору за відсутності заперечень з боку наймодавця договір вважається поновленим на невизначений строк, і можна зі сторін вправі в будь-який час відмовитись від договору, попередивши про це другу сторону за один місяць.

Із змісту названої статті вбачається, що продовження користування майном після закінчення строку договору можливе без повторного його укладення, оскільки за відсутності заперечень сторін договір вважається продовженим на невизначений строк. У разі заперечення наймодавця проти автоматичного продовження договору він зобов'язаний про це повідомити наймача. Підставою припинення договору є закінчення строку дії договору за умови, що наймодавець вимагатиме повернення йому майна. За відсутності такої вимоги договір не припиняється. Закон у даному випадку передбачає відновлення, тобто продовження на новий строк первісного договору, а не укладення нового.

Вирішуючи даний спір по суті вимог щодо стягнення заборгованості з орендної плати, яка утворилася після закінчення дії договору, ні суд першої, ні суд апеляційної інстанцій не врахували вимог наведеної статті, а також вимог пункту 3.2 договору, яким встановлено, що у випадку закінчення дії договору орендна плата перераховується орендарем по день фактичної здачі приміщення, і не з'ясували належним чином обставини щодо користування відповідачем приміщенням після закінчення дії договору оренди від 30.07.2003 р.

Новий договір оренди від 03.01.2004 р., не підписаний відповідачем, яким було збільшено місячну орендну плату до 2400,0 грн, не може свідчити про припинення первісного договору оренди від 30.07.2003 р., оскільки матеріали справи не містять будь-яких доказів того, що позивач заперечував про його продовження, а також доказів того, що відповідач відмовився від договору оренди від 30.07.2003

р. у строк, передбачений ст.260 ЦК УРСР.

Встановлений судом апеляційної інстанції факт звільнення відповідачем у січні 2004 року орендованого приміщення не підтверджується достовірними доказами, дослідженими в судовому засіданні. Не з'ясувалося це питання і судом першої інстанції, у зв'язку з чим ухвалені у даній справі рішення та постанову не можна визнати обґрунтованими.

На підставі викладеного касаційна інстанція дійшла висновку про неповне з'ясування судами двох інстанцій обставин справи, що мають істотне значення для розгляду спору по суті заявлених вимог, що є порушенням вимог статей 47, 38, 43 ГПК України. У зв'язку з чим рішення та постанова підлягають скасуванню з направленням справи на новий розгляд.

При новому розгляді справи суду першої інстанції слід з'ясувати належним чином обставини щодо користування відповідачем приміщенням після закінчення дії договору оренди від 30.07.2003 р., достовірно встановити день фактичної здачі відповідачем орендованого приміщення, витребувавши у сторін документи, необхідні для встановлення цих обставин, і на підставі встановленого з'ясувати наявність обов'язку відповідача сплатити орендну плату за весь час користування орендованим приміщенням після закінчення дії договору оренди від 30.07.2003р.

Форма повідомлення про відмову від пролонгації договору

У касаційній постанові ВГСУ від 31.08.2005 р. у справі №52/29-05 розглядається ситуація, коли відповідач не лише зазначив про свій намір не пролонгувати договір оренди, але і вчинив дії щодо повідомлення позивача про цей намір. За матеріалами справи у січні 2005 товариство з обмеженою відповідальністю науково-виробнича фірма "Б..." звернулося до господарського суду Харківської області з позовом про спонукання відповідача до продовження дії договору оренди від 01.06.2001 р. №4 до 31.12.2006 р. Рішенням господарського суду Харківської області від 07.02.2005 р. позов задоволено частково та вирішено вважати продовженим до 31.12.2005 р. договір оренди від 01.06.2001 р. №4 нежитлових приміщень площею 153,8 кв.м, укладений між позивачем та відповідачем.

Рішення суду мотивовано тим, що відповідно до ч.4 ст.284 Господарського кодексу України у разі відсутності заяви однієї зі сторін про припинення або зміну умов договору оренди протягом одного місяця після закінчення строку дії договору він вважається продовженим на такий самий строк і на тих самих умовах, які були передбачені договором.

Постановою Харківського апеляційного господарського суду від

Продовження на сторінці 4

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РОЗГЛЯДУ СПОРІВ ЗА ДОГОВО-

продовження, початок на стор. 2
26.04.2004 р. вказане рішення суду скасовано та прийнято нове рішення про задоволення позову.

Не погоджуючись з цим, відповідач звернувся до Вищого господарського суду України з касаційною скаргою, в якій просив вказану постанову скасувати як таку, що винесена при неправильному застосуванні норм матеріального та процесуального права.

Вищий господарський суд України дійшов висновку, що касаційна скарга підлягає частковому задоволенню на підставі наступного.

Як встановив суд апеляційної інстанції, між інститутом-орендодавцем та ТОВ науково-виробничою фірмою "Б..." — орендарем 01.06.2001 р. було укладено договір оренди. Строк дії договору, з урахуванням додаткових угод про його пролонгацію, було встановлено до 31.12.2004 р. Враховуючи, що об'єкт даного договору оренди входить до складу об'єктів майнового комплексу Національної академії наук України, до даних відносин судом апеляційної інстанції застосовано вимоги Закону "Про оренду державного та комунального майна".

Відповідно до ч. 2 ст. 17 цього Закону у разі відсутності заяви однієї зі сторін про припинення або зміну умов договору оренди протягом одного місяця після закінчення терміну дії договору він вважається продовженим на той самий строк і на тих самих умовах. Аналогічна норма, як зазначив апеляційний суд, була закріплена і в п. 9.6 договору оренди.

Задовольняючи позов про продовження дії договору, суд виходив з того, що відповідач не довів повідомлення позивача про відмову в продовженні договору оренди і його твердження про те, що ним булочасно повідомлено ТОВ НВФ "Б..." про припинення договору оренди, є необґрунтованим, оскільки поняття "заява про припинення договору" передбачає не лише викладення в її тексті наміру сторони не продовжувати договір, а й фактичне отримання іншою стороною інформації про це. Тоді як претензія від 27.01.2005 р. № 175/100-32, яку відповідач надсилав на адресу позивача, останнім отримана не була, про що свідчить відмітка пошти про те, що за вказаною адресою фірма не знаходиться.

Однак такий висновок суду є помилковим, оскільки Закон "Про оренду державного та комунального майна" не містить вказівок на те, яким саме чином сторони повинні виявляти волю щодо припинення дії договору, як і не містить норм, які б вимагали обов'язкового доказування факту отримання іншою стороною будь-яких письмових повідомлень про припинення дії договору після закінчення терміну його дії.

Відхиляючи претензію від 27.01.2005 р. № 175/100-32 як доказ

належного повідомлення позивача про відсутність наміру в пролонгації дії договору, суд не звернув уваги, що відповідач не лише зазначив у ній про свій намір не пролонговувати договір, а й вчинив дії щодо повідомлення позивача про цей намір.

До того ж суд, з огляду на ст. 32 ГПК України, не надав належної юридичної оцінки листу від 29.09.2004 р. № 175/100-501 і не перевірів, чи отримував вказаний лист позивач, в якому також містилось попередження позивача про припинення дії спірного договору оренди № 4. Суду також слід було ретельніше перевірити належність виконання позивачем своїх зобов'язань, оскільки, як наголошує скаржник, однією з підстав відмови у пролонгації договору було неодноразове порушення позивачем своїх обов'язків орендаря, про що зазначалося в листі від 29.09.2004 р. № 175/100-501.

Крім цього, суд не звернув уваги, що відповідно до ст. 17 Закону "Про оренду державного та комунального майна" орендар може реалізувати надане йому переважне право на продовження строку дії договору тільки в тому разі, коли після його закінчення орендодавець має намір передати об'єкт оренди іншій особі. Тоді як задовольняючи позов та пролонгуючи дію договору оренди за наявності відмови відповідача від пролонгації, ні суд першої, ні апеляційної інстанції не встановлювали причини цієї відмови та не перевірили, чи має намір відповідач передати об'єкт оренди іншим особам. На думку ВГСУ, викладене свідчить про неповне з'ясування обставин у справі, що є порушенням вимог ст. 43 ГПК України, а тому прийняті у справі судові рішення визнати законними та обґрунтованими не можна.

Невнесення орендної плати

Досить часто предметом судових спорів стає орендна плата, у тому числі, коли її несплата розглядається як підстава для розірвання договору оренди. У касаційній постанові ВГСУ від 25.08.2005 р. у справі № 14/186 розглядається ситуація, коли орендар помилково витлумачив ту частину договору, де йшлося про порядок внесення орендної плати.

За матеріалами вказаної справи позивач звернувся з позовом про розірвання договору оренди не житлових приміщень та про виселення акціонерного товариства закритого типу "Страхова компанія "Ф..." (відповідача) з не житлового приміщення загальною площею 83,0 кв.м, та про повернення згаданого приміщення позивачу.

Рішенням Господарського суду м. Києва від 12.05.2005 р., залишеним без змін постановою Київського апеляційного господарського суду від 23.06.2005 р., позов задоволено повністю: розірвано договір оренди від 04.05.1998 р. № 51 між ЖСК та акціонерним товариством закритого типу "Страхова компанія "Ф...", виселено

акціонерне товариство закритого типу "Страхова компанія "Ф..." з нежитлового приміщення загальною площею 83,0 кв. м, а зазначене приміщення передано комунальному підприємству по утриманню житлового господарства Печерського району м. Києва.

Судові акти мотивовані тим, що відповідач неналежним чином вносив орендну плату за користування згаданим приміщенням, що стало причиною виникнення заборгованості.

Не погоджуючись з ухваленими у справі судовими актами, відповідач звернувся до Вищого господарського суду України з касаційною скаргою, в якій просив скасувати постанову Київського апеляційного господарського суду від 23.06.2005 р. та рішення Господарського суду м. Києва від 18.04—12.05.2005 р. і ухвалити нове рішення, яким зобов'язати сторони належно виконувати зобов'язання за договором оренди. Касаційна скарга мотивована посиланням на те, що відповідно до підпункту 3.1.4 договору оренди всі платежі за договором (у тому числі й орендна плата) сплачуються за виставленими рахунками. Виставляти рахунки та перевіряти їх правильність є обов'язком орендодавця. Але орендодавцем не виставлялися рахунки на сплату орендної плати, тому відповідач не вносив орендну плату за користування приміщенням.

Перевіривши юридичну оцінку обставин справи та повноту їх встановлення, проаналізувавши правильність застосування судом норм матеріального та процесуального права, колегія суддів Вищого господарського суду України вважає, що касаційна скарга не підлягає задоволенню з наступних підстав.

Рішенням Господарського суду м. Києва від 15.01.2004 р. у справі № 3/738 визначено орендну плату за даним договором у розмірі 1261,69 грн на місяць та встановлено, що розмір орендної плати за кожний наступний місяць визначається шляхом коригування розміру місячної орендної плати за попередній місяць на індекс інфляції за поточний місяць. Пунктом 4.4 укладеного сторонами договору оренди передбачені строки сплати орендарем орендних платежів, а саме: орендну плату — до 10 числа поточного місяця, інші платежі — до 10 числа наступного місяця. Орендар протягом 2004 року орендну плату сплачував не в повному обсязі. Так, за 2004 рік відповідач замість 19787,03 грн орендної плати заплатив лише 8861,52 грн. 28.12.2004 р. орендодавець (позивач) звернувся до відповідача з пропозицією розірвати договір оренди у зв'язку з систематичною несплатою орендодавцем орендної плати та наявним боргом у розмірі 13197,95 грн. Дана пропозиція була залишена без відповіді. Втім, 15.01.2005 р. орендарем на рахунок позивача було перераховано 10925,51 грн. Таким чином,

РАМИ ОРЕНДИ

згідно з актом взаємозвірки станом на 15.04.2005 р. заборгованість відповідача перед позивачем складала 1645,44 грн.

Відповідно до припису ч. 3 ст. 18 Закону "Про оренду державного та комунального майна" орендар зобов'язаний вносити орендну плату своєчасно та у повному обсязі. А згідно з ч. 3 ст. 26 цього ж Закону, на вимогу однієї із сторін, договір оренди може бути достроково розірвано за рішенням суду у разі невиконання сторонами своїх зобов'язань та з інших підстав, передбачених законодавчими актами України. Згідно зі ст. 291 Господарського кодексу України договір оренди може бути розірваний за згодою сторін. На вимогу однієї зі сторін договір оренди може бути достроково розірваний з підстав, передбачених Цивільним кодексом України для розірвання договору найму в порядку, встановленому ст. 188 ГК України.

За змістом ч.2 ст. 651 Цивільного кодексу України договір може бути змінено або розірвано за рішенням суду на вимогу однієї зі сторін у разі істотного порушення договору другою стороною та в інших випадках, встановлених договором або законом. Істотним є таке порушення стороною договору, коли внаслідок завданої цим шкоди друга сторона значною мірою позбавляється того, на що вона розраховувала при укладенні договору. Однією з підстав розірвання договору найму на вимогу наймодавця, передбачених ст. 783 ЦК України, є користування річчю наймачем всупереч договору.

Судами встановлено, що сплата орендної плати відповідачем протягом 2004 року не в повному обсязі свідчить про порушення останнім умов договору оренди, а тому суди дійшли правильного висновку про обґрунтованість вимог позивача про дострокове розірвання договору оренди, про виселення відповідача із займаного приміщення та про повернення цього приміщення позивачу.

Не заслуговують на увагу доводи скаргника про те, що він був позбавлений можливості сплачувати орендну плату, оскільки позивач не виставляв рахунки на оплату, з огляду на таке. Умовами договору передбачено розмір орендної плати, строк її сплати та банківські реквізити орендодавця, тому невивставлення рахунків не позбавляло відповідача можливості сплачувати орендну плату. Крім того, часткове погашення ним заборгованості 15.01.2005 р. свідчить про те, що відповідач мав об'єктивну можливість належним чином виконувати умови договору оренди.

Сергій ТЕНЬКОВ,
доктор філософи у галузі
права ЮВУ №36 9-15 вересня

Азаров вивернув кожу хуа ДО ПРЕЗИДЕНТА ЮЩЕНКА Для чого? (Оцінка поведінки урядовця)

Є такий радянський анекдот. Солдати трьох держав-переможниць зустрілися після перемоги, гарно відмітили та й пошули. Вранці англієць хвалиться: мені приснилося, що мій генерал завоював усю Європу. Американиць собі хвалиться: а мені наснилося, що мій генерал завоював весь світ. Радянський воїн потягся та й каже: а мені наснилося, що наш старшина ваших генералів не утвердив. Ха-ха-ха!

Кажуть, що радянські анекдоти, то був КеГЕБістський арсенал для завоювання мізків. Схоже на мізки Азарова вони так вплинули, що він і досі мислить по радянськи: якщо я росіянин, то мені можна все і лише моє повинно бути зверху. Своім рішенням позбавити Президента права давати доручення Кабміну перекреслив президентську частину функцій парламентсько-президентської держави.

За рішенням Азарова держава вже лише парламентська, бо ж доручення Кабміну може за його рішенням давати лише парламент, а Президент — ні!

Керівник наукових програм Інституту відкритої політики Максим Стріха вважає, що "обмеження Кабміном повноважень Президента показує, що досягнутий компроміс коаліції (прозваної в народі "коаліція зради" - автор) є дуже хитким і що в Партії регіонів є "яструби", які цього компромісу не потребують. Із цими "яструбами" все більше асоціюється саме Азаров. Безумовно, сама наявність такого рішення Кабміну змусить Президента реагувати адекватно, оскільки "скоритися і проковтнути" — це згубно для залишків його рейтингу та повноважень".

**Анатолій Войтко — голоа
ради ГО ЗБЗС (використані
матеріали ЮВУ №35)**

РОСІЯНИ ВОЮВАЛИ ПРОТИ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ ДВОМІЛЬЙОННОЮ АРМІЄЮ

На початку Великої Вітчизняної війни Червона Армія вела тяжкі бої з німецькими окупантами. В оточення попала друга Ударна армія Волховського фронту генерала Крючкова. В цей час генерал Крючков захворів. Для виведення армії з оточення командувачем армії був призначений генерал Власов, який на дванадцятий день був викрадений німецькими диверсантами. З оточення друга Ударна армія Волховського фронту вийшла самостійно. Командувачем згодом призначили генерала Федюнинського.

У 1942 році "Комітетом визволення Росії від більшовиків" (на правах державного уряду) генералами Смирновським, Красновим, та намісником на престол Росії Костянтином (племінником царя Миколи II) була створена РВА (Російська визвольна армія). Ця армія створювалася в основному із полонених росіян, яких у перші шість місяців війни було понад п'ять мільйонів. Всього у полон за цей час попало сім мільйонів радянських вояків. Генерал Власов став головою цієї армії у 1943 році.

Російська визвольна армія, що воювала на боці Німеччини, як стверджують закордонні архіви, налічувала понад 2,5 мільйона вояків. З них 150 тисяч есесівців, 50 осіб вищого командного складу радянських військ, 16 героїв Радянського Союзу. Їхні імена залишаються в таємниці. Радянська інформація ніколи нічого про РВА не повідомляла. Проти РВА воювала вся Червона Армія. Аналізуючи стан тих подій, необхідно впевнено стверджувати, що Ра-

дянський Союз воював одночасно з Німеччиною і з Росією. РВА була величезною військовою силою, більше 90 відсотків вояків якої були росіяни, які діяли на просторі від Чорного до Балтійського морів.

Жоден маршал (за винятком Василевського), жоден генерал, жоден письменник, жоден науковець-історик чи журналіст цьому беззаперечному факту війни з РВА не надали уваги. Факт існування такої армії та війни з нею неможливо забути, як не забуває Росія Латвії, Естонії й України — їхніх есесівських дивізій.

РВА під командуванням Власова уберегла Прагу від руйнування німецькими військами, а не Червона Армія. Радянські солдати тільки вирізали по праських шпиталях поранених вояків РВА, а тисячі полонених розстріляли. Полонили і Власова, якого пізніше повісили. Краснова розстріляли, Смирновський похований у Ліхтенштейні, доля намісника престолу Костянтина невідома. Майже всіх вояків РВА було знищено. Це жахлива, трагічна сторінка історії російського народу, сімей вояків РВА.

Після розпаду СРСР, атрибути цієї російської армії перейшли до Росії (штандарти, прапор, герб, оздоба). Якби не РВА, то перемога у Великій Вітчизняній війні була б у 1944 році, так стверджує, в трьох листах до Міністра оборони, опублікованих у ЗМІ полковник у відставці, учасник бойових дій, інвалід ВВВ Г.М. Герасимов, з міста Кременчук.

Клим Крикотун

ЦЕЙ РІК НЕ КУПАЛИСЯ, БО ВЕРБИ БОЯЛИСЯ

Правду один рік брешуть, а другий замовчують

В „Нетішинському віснику” № 32 ще за 11 серпня 2006 р. була надрукована стаття Галини Косік: „Купальний сезон для нетішинців закінчився?” В статті нас інформували, що з тодішнього понеділка розпорядженням СЕС міський пляж закрито. Привід: у воді біля пляжу понад норму виявлено кишкові палички, в Горині — ще й мікрофлору сальмонели, що викликає сальмонельоз. Сальмонельоз - кишкова інфекція, яка важко лікується, має складний перебіг, а іноді (в 10% випадків) закінчується смертю. Варто зазначити (пише „НВ”), що сальмонели досить стійкі до дій чинників навколишнього середовища. Вони зберігають свою життєздатність у воді до 3 місяців, а в заморожених продуктах до 750 днів.

Начальник міського пляжу пояснив,

що причиною забруднення води є те, що у місцеві водойми потрапляють зливні води зі сторони дороги, що веде до ХАЕС, неякісно працює зливово-система каналізації, в результаті чого забруднюється і обвідний канал. За його логікою, вода була б чиста якби не було злив. Вони ж, іноді, бувають навіть в пустелях. Та хай вже, припускаємо — усе це так. Але ж як він, як начальник пляжу, буде вирішувати цю проблему разом з іншими начальниками, які відповідають за зливи системи каналізації в місті для того, щоб зливні води потрапляли куди їм належить потрапляти, а не на пляж? А вже подібна ситуація, як зауважено у „Нетішинському віснику” вже була на пляжі 2 роки тому. Доречі, якщо проаналізуємо опубліковані цифри, які характеризують стійкість інфекції, то стає

очевидно, що й торік сальмонели благоденствували на пляжі, бо, якщо замороженими живуть два роки, то певне що зиму пережили. Отже, ця ситуація може ще не один раз повторитися. Якщо не ліквідувати самої причини забруднення, то наслідки від безвідповідальності не забаряться. Вони ще не раз випливатимуть у вигляді кишкових паличок і сальмонельозу, що буде приводити до хвороб і відповідно до передчасного закриття пляжного сезону. Може настати час, коли його й не відкриють. Звичайно, що ті кому не терпиться купатися, дозволу брати не будуть, бо є й такі, кого ще в дитинстві лякали, мовляв виліз з води, бо з живота верба виросте, — не боявся. Та тоді й верба не виростала, а от тепер — вельми вірогідно.

Надія Задума

ЩЕ РАЗ ПРО НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, ТА ПРО ТЕ, КОМУ ЩО ЗАГРОЖУЄ В НЕТІШИНІ

І ви бачили, і ми, як у Святій Софії святкували незалежність. Керівників конфесій зібралось чимало, окрім (із великих) від православної церкви Московського патріархату. В Нетішині ж з точністю до навпаки.

З керівників церков, один Віктор Тишкун був центральною фігурою свята незалежності. Звичайно, можна було б повірити, що цей керівник приходу в Нетішинській Православній церкві Московського патріархату перетворився з ярого противника незалежності на захисника і творця її. А вже ще недавно на виборах саме під його егідою в цій церкві розповсюджувалась сатанинська інформація про справжніх борців за незалежність України. Та чого не буває — от переродилася людина. Але ж, ці події, недавні, боротьби за демократизацію, за незалежність під час виборів, пам'ятаються і іншою стороною. П'ять церков в Нетішині молилися за незалежність України щиро і жодного з них (з тих, хто по черзі щиро молили Бога за Україну на святі ЛОТЕЛ (нетішинське телебачення) не показав.

Влада міста, в особі голови — Смишляєва Олександра Євгеновича, першого заступника Власюка Вадима

АМБІЦІЇ РОСІЇ ХАРЧАМИ ПЕРЕБИРАЮТЬ

Росіяни знову їстимуть наше м'ясо і питимуть наше молоко. Що раптом перевернуло ставлення російських чиновників до нашої продукції тваринництва, яка зпочатку здавалася їм неякісною, не зовсім зрозуміло. Зрозуміло, що на добре це не зроблено, бо й російський народ не їв того до чого звик і Україна зазнала збитків.

Нагадаємо, що Росія відмовилася від нашого м'яса і молока 20 січня, мотивуючи своє рішення незадовільним ветеринарно — санітарним контролем цієї продукції на кордоні. Виробників, які подали заявки на експорт продукції, вже перевірили інспектори української ветеринарної служби. Протягом цього місяця їх будуть інспектувати росіяни, після чого експорт таки буде поновлено.

Петровича, та керівника ЛОТЕЛ на запитання газети ВМ, що це таке? Відповідають: ми нікому не відмовляли.

Запитували ми й у церков, які щиро поважають (моляться) за незалежність України: чому Вас на святі не видно було. Відповідають: не хочеться бути непроханим.

Можна подумати — похибка, хтось недопрацював. Проте, 29 серпня 2006 р. в м.Нетішин проводився круглий стіл для представників державних структур, соціальних служб, громадських організацій, національних меншин, ЗМІ. Тема: „Толерантність — єдність у різноманітті”. В його програмі найбільше виділено було часу на дискусію щодо проблем і перспектив взаємодії „Благодійність — норма життя”. Проводив захід Хмельницький благодійний фонд „Хесед Бешт”. Засновник цієї організації — „Джойнт” (Американський єврейський розподільчий комітет). На Хмельниччині найбільше вони діють в Кам'янець-Подільську. Спрямована їхня благодійна діяльність на допомогу не лише євреям — вдовам, інвалідам, сиротам тощо, а й Праведникам народів світу, інвалідам усіх поколінь, що проживають на території Хмельниць-

кої та Тернопільської областей.

На сьогодні кількість клієнтів Фонду складає близько 4000 осіб.

Так ось на цей круглий стіл церков не покликали. Ні, кажуть пастирі, що зпочатку з організаційного відділу виконком телефонував ніби запрошували, але перед подією по-іншому телефонували, і в результаті ініціаторів просто підвели. А вже збір на себе взяв виконком, а збір ЗМІ навіть (так кажуть ініціатори і господарі) сам міський голова Олександр Євгенович Смишляєв. Можливо, його просто ніхто не слухає, але це мало ймовірно.

З цих двох подій вигляд політики національних інтересів в Нетішині не має змісту задекларованої загальнонаціональної політики України — політики злагоди, взаємопорозуміння, взаємоповаги, міжконфесійної та міжнаціональної єдності українців.

Традиційно в місті Нетішин в минулі роки саме на тлі незалежності і на тлі взаємопорозуміння збиралися Круглі міжконфесійні столи і дали плід — спільну молитву у трудну годину за Україну. Якщо ж далі піде так, як на День Незалежності, то що буде?

Іван Висновок

НОВА МЕТОДИКА ЯДЕРНИКІВ — СТАРА МЕТОДИКА БРЕХАТИ

12 вересня 2006 року в Києві Державний комітет ядерного регулювання України (ДКЯР) організував „День відкритих дверей”. На ньому організували семінар на тему: „Стан ядерної радіаційної безпеки в Україні”, але основним завданням, заходу було ще раз спробувати переконати громадськість у безальтернативності ядерної енергетики. Вірогідно, що у цю неправду і в її ефективність неввіряє вже навіть ті, хто пов'язує майбутнє з ядерною енергією, бо на захід не з'явилися мери міст супутників Нетішина Смишляєв О.Є., Кузнцовська Коровкін В.О. та ще дві трети-

ни запрошених. Особливо очевидна безперспективність наміру змусити повірити народ, що йому без АЕС не обійтися, тим, що не мав успіху цей захід, хоч вклинено його у програму: „Освіта дорослих для збереження роду, землі і води”. Навпаки, ті хто був вияснили і показали присутнім нові негаразди безпеки, приховування екологічної інформації. Наприклад керівник кризисного центру ДКЯР сказав, що станції отримують інформацію про радіаційне забруднення їхніх територій, але й йому вона не надходить, тим паче громадськості — усім нам, хто її споживає.

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) авторів В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуку опрацюємо і теж опублікуємо.

Початок в номері Вісника Малозахищених №16(72) 2006р.

Насип був височенний — п'ять метрів у висоту, місцями і вищий був насип. Насипали. Носилки, лом, кирка, лопата — ото і все, що ми мали для роботи, тачок не було — були носилки. Насипаємо насип, поки можна, потім ложимо трапи і по трапах з носилками — і вже гониш той насип не нижче п'яти метрів. А ломом довбеш камінь в попелі.

Були в своєму одязі, пообдирались геть, на ногах уже нічого не було — босяком по розпечених камінцях, по розпеченому попелі, ступаєш, як у жар. І там були жінки, дівчата і чоловіки. І рівно кругом — ніде ні травинки, ні куштика. Ми ж вважалися солдатами. Перед роботою маршировка під музику, і перед відбоєм, перед сном маршировка під духовий оркестр. Там було десять музикантів, були лікарі, медики і остальне — начальство. Яке там було начальство — не знаю, начальство та й все. Вони для себе розіпнули палатки, для себе мали окрему кухню і жили, і кормилися окремо. А ми відмаршируємо перед сном і прямо у той попіл падаємо, а той попіл за день розігривається... Одне, що не мерзли за тих три місяці і дощу не бачила за тих три місяці. На маршировку нам, одбертим, босолапим солдатам вінтовок не давали, бо перестріляли б те начальство, що нас стерело. В того начальства було три корови, сіно для них привезли, але молока ніхто не бачив з нас.

В три години підйом, маршировка і робота до одинадцятої години дня, в одинадцятій годині — сніданок, грає духова музика. А дають півлітри гіркої зеленкуватої баланди в баночки нам — це так на сніданок, на обід і на вечерю. Просто у воду сиплять житню поцвілу зеленкувату муку, закорочують, варять і розливають по півлітри. Жирів, м'яса — ніякого і нічого більше абсолютно. І десь брали ту муку, там в Казахстані жито не росло. І на день триста грамів хліба, не п'ятсот грамів, не кілограм хліба, а триста грамів. І більше ніхто нічого не давав, хіба що можеш напитися води, якщо доступишся. За двадцять п'ять кілометрів від тої станції з другої вітки возили воду верблюдами. Було там три верблюди, що за день привозили чи приносили три бочки води пити, а то ще потрібна вода баланду варити. В дві години дня обід, грає оркестр. П'ять хвилин на обід, встиг хлебнути баланду — встиг, а не встиг, то не встиг. І знов робота до смерку, баланда, маршировка і в дванадцять ночі — відбой. Можете вірити, можете не вірити, але тільки три години на сон. Це вмисне було зроблено, щоб виморити людей. На таких харчах, за таким відпочинком не довго протягнеш. От нащо пригрозили ті ями, що ми зразу ми приїзді викопали. У ті ями скидали трупи і тих, хто вже не міг рухатися, але ще був живий. Він, може, і жив би десь,

а його заживо у яму. Особливо чоловіки падали, чоловіки менш стійкі, ніж жінки. Несуть носилки з камінцями, падає — і готовий. Опухали з голоду, підійде опухлий з голоду до лікаря за допомогою, а той каже: “Ти симулянт, ти напився солоної води, тому опух.” А там і солі ніде було знайти, та й води — не доступишся. Така там медицина. Тисячі вимерли, половина з них ті, кого привезли, залишилися наввіки в пустелі: і чоловіків, і жінок, але чоловіків більше.

От приїхали, а ніде ні горбочка, нічого, а справити нужду треба, а то жінки, дівчата, чоловіки — зразу десь відходили, а коли голод, виморювання приблизно людей так, що ніякого сорму не залишилося, то де йде, де наспіло, там і сідає, справляє нужду, і вже в цьому ніякої різниці між чоловіками, жінками, дівчатами. Що вони робили з людей?! Я була гладка, як мене взяли в трудову армію, а через місяць одні кості в чорному мішку, обгоріла, як вуглина, я вже дійшла до того, що висохла, як вуглина, тай кажу до дівчини — бригадира свого, що не можу робити, а хто ж мене буде годувати? То мене посадили з чоловіком якимось на верблюда, вже той чоловік наливав воду і верблюда підганяв. А той верблюд стане, впреться і не хоче йти і рикає на півсвіту. Скільки ж людей чекає води? Через трій-чотири дні їзди на тому верблюді я відійшла, це мене спасло, легше стало, і я потягнулася знову до того насипу. Дивом якимось вибула тих три місяці в тій Маїнтичу посеред смерті. Тільки кожен день три рази музика грає на обід — п'ять хвилин і все, випив, не випив баланду — виходь робити, не виходь, а йди робити, бо ніякої столової не було. Баланду варили просто в казані на поперечці, що трималась на рогах, а під казаном чи котлом — вогонь. Музика грає, а люди падають, як солома. І в яму їх. Які догадливі, наперед ями викопали.

Ми насипали тільки насип, шпал, рейок не клали, там народу було море, море людей. Ніхто не знає, скільки кілометрів проклали, але пройхав один на легковій машині, озброєний, з начальства, казали ті нещасні мучені люди, що то з “сталінових синів”. І сказав, що нас не відпустять, поки не побудують насипу ще триста кілометрів, піднявся плач, крик, душу в чоловіків просто рвало. Тоді той з “сталінових синів” каже, що хто не хоче робити, нехай зголоситься і підійде до нього. А хто ж підійде, коли всі бояться, коли він при зброї. Та й пішли далі на той насип хто вмирати, хто виживати. Нас тільки врятувало те, що не було кому збирати врожай, то відпустили. І ще й нагороду дали — красне знам'я! До кожного вагона причепили красне знамя, і на кожній зупинці поїзда дуже фала музика духовна, а люди сахалися: “Заклучоні ідуть, заклучоні ідуть.” Красне знам'я дали,

музика грає, а хліба не дали, неначе під красним знам'ям з музикою легше вмирати... Ще — тяжче. Але, видно, врожай в колгоспах пропадав. І це нас врятувало. Нас зняли з будівництва Маїнтичу-Балхаш — і пішки до теї станції на другій вітці, де воду брали, де кілька казахських будиноків. Тих 25 кілометрів ми йшли більше доби — з від підйому до відбою. Ми такі були, що пройдемо 20-30 метрів — і вже нема сили йти, то духовий оркестр підходить і грає, і далі йдем. Нічого їсти не дали на кінець. Прийшли на станцію:

— Кому чаю?

Всі до чаю, а то дали води чистої перевареної і погрузили в товарняк, їхали сім діб, і ніхто — ні води, ні хліба. Але у вагоні вже ніхто не вмер, бо були зупинки, і під час тих зупинок “солдати” трудової армії налітали на базари, на городи, буфети і рвали, що у руки попаде.

Я пішла на базар, але не змогла у дитини підпалка вкраси, по-тримала той хліб у руках і назад дитині віддала, тільки ціну запитала. А з нами їхав вагон хліба — нікому не дали ні крихти. Так і доїхали, бо треба було урожай зібрати. Була худенька, маленька, як вуглина, — мене вдома батьки не впізнали через три місяці. Повернулись, зібрани урожай — і знов тих бідних людей хапають в трудову армію, але в мене нарвало ногу, то через медичну комісію забракували мене, але казали: “Нічого, ти ще наженеш трудову армію”. Але вже не поїхала.

Потім, котрі не вмерли, то розказували, що вже клали шпали, рейки, що вже були бараки.

Повернулась наша сім'я у п'ятдесятому році на Україну — відпустили живих. І тут ми знали, що в сорок сьомому знову зробили голод на Україні, а в Казахстані і в помині не було голоду після війни.

Редер Броніслава Антонівна,

1904 року народження, жителька смт Понінка Полонського району на Хмельниччині (магнітофонний запис).

Я мала четверо синів, всі вижили. Сусіди мої повмирили, але вже не пам'ятаю їхніх прізвищ.

В 36 році нас вислали в Казахстан. Було багато тоді людей вислано і з Славути, і з Шепетівки, і з Понінки з костелу брали. В Казахстані попали в Чкаловський район, там було 13 поселень в Кокчетавській області. Везли туди товарняком нас і з дому дозволили взяти все на господарство, щоб в Казахстані ми господарювали. Дали нам дві підводи, а з Грищева чоловік все обпечатав. Я дуже плакала, дуже злякалась. Боже, що ж буде? В Казахстані нас висипали на чистий степ — трава, поїзд і чисте небо. 19 квітня тридцять шостого ми були відправлені в Казахстан, тут я залишила вже посажені грядки. Там ми відбули 10 років поміж степом і небом.

Продовження в наступному номері

ДОПОМОЖИ СОБІ!

Ця газета допомагає Вам — відкриває очі на все, що творять з Україною і українцями різного рангу чиновники. Захищає інтереси принижених, знедолених, обманутих і утискуваних. Ми друкуємо: як захистити себе від беззаконня, як захиститися від перевірки контролюючих органів, що зробити для того, щоб Вас не обманули, при оплаті житлово-комунальних послуг, як не давати хабарі. Пишемо про те, як вижити в наш жорстокий час і залишитися людиною за будь-яких обставин. Як добром перемогти зло, викриваючи його. За Вашим бажанням газета буде Вам трибуною в світ, бо Ваші публікації (Ваш погляд і думка, викладені в цій газеті) розповсюджуватимуться через мережу Інтернет в світ. Газета внесена до **Каталогу загальнодержавних видань** (на сторінці 19), **виходить двічі на місяць**. Передплатний індекс — **08697**, **ціна одного примірника 50 (54 по Укр.) коп.**

Ціна (кінцева) на кв. по Хм. обл. - **Згрн. 24 коп.**; по Україні - 3 грн. 40 коп. Відповідно: на місяць: 1 грн і 1грн. 8 коп.

Передплату на „Вісник малозахищених” зобов'язані приймати всі відділення поштового зв'язку та листоноші. Про кожен випадок відмови у передплаті і про будь-які проблеми (деяка влада нам ще перешкоджає) просимо повідомляти редакцію (адреси і телефони — в кінці газети).

Дорогі друзі! Ви розумієте, що цій газеті від влади підтримки ще нема.

Передплатою Ви ЗРОБИТЕ посильний внесок у нашу спільну боротьбу за справедливість та правосуддя в Україні, за життя в правді — своє, дітей та онуків.

Можливі іноді затримки й з нашої вини, бо не завжди вчасно знаходимо гроші на друк, але зривів випуску ще не було і надалі, дасть Бог, будемо жити!

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ**Допомога по безробіттю**

Я отримую допомогу по безробіттю три місяці. Скоро повинна народити дитину. Чи будуть мені продовжувати виплачувати допомогу по безробіттю, якщо я буду отримувати допомогу по вагітності та пологах, а також допомогу по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку?

У ч. 3 ст. 31 Закону України “Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття” від 02.03.2000 р. № 1533-III зазначено, що виплата допомоги по безробіттю припиняється на період призначення безробітній жінці допомоги по вагітності та пологах, допомоги по догляду безробітнім за дитиною до досягнення нею трирічного віку.

Згідно з ч. пп. 5.5 п. 5 Порядку надання допомоги по безробіттю, у тому числі одноразової її виплати для організації безробітними підприємницької діяльності, затвердженого наказом Міністерства праці та соціальної політики України від 20.11.2000 р. № 307, виплата допомоги по безробіттю припиняється, зокрема, з дня набуття права на призначення жінці допомоги по вагітності та пологах на підставі медичної довідки; з дня подання письмової заяви (або з дати, указаної у заяві) про бажання здійснювати догляд за дитиною до досягнення нею трирічного віку.

Відповідно до п. 6.8 Порядку, якщо виплата допомоги по безробіттю припинялася у зв'язку з відпусткою по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного або шестирічного віку (за медичним висновком), після закінчення цього періоду дописувачка повинна зареєструватися в державній службі зайнятості як безробітна протягом 30 календарних днів, тоді їй з дня звернення продовжується виплата допомоги по безробіттю, призначена за попередньою реєстрацією особи як безробітної. Якщо особа не зареєструвалася в службі зайнятості у цей строк, то виплата допомоги по безробіттю скорочується на строк до 90 календарних днів.

Катерина Фоміна
ЮВУ №36 9-15 вересня 2006р.

ХВОРОБНИЧКА НЕВЕЛИЧКА ЗАЙВО КЛОПОТУ ДОДАЛА**Герпес: ознаки хвороби. Шляхи лікування**

Герпес (простий пухирцевий лишай) — захворювання, яке в народі називають лихоманкою, водянкою (це коли трясє від високої температури) і часто не звертають на нього ніякої уваги, хоча на справді це сер'йозна і досить небезпечна інфекційна хвороба.

Захворювання визивається фільтруючим вірусом і характеризується висипанням групи пухирців з прозорим, а потім мутним наповненням.

Найчастіше герпес буває на губах, іноді на крилах носа, слизовій оболонці рота, роговиці, статевих органах.

Пухирці зсихаються в корочки, які,

відстають не залишаючи рубця. На слизовій оболонці рота, після лопання бульбашок утворюються хворобливі ерозії з припухлими краями.

Після вкорінення вірусу герпесу зберігається в організмі людини на все життя і переходить в клінічно виражені форми під впливом факторів, послаблюючих організм (стресові ситуації, фізичні травми, порушення в діяльності кишково-шлункового тракту, пневмонії, отруєння та ін.).

Висипання нерідко віщують недомогання, озноб, печія, неспокійний стан, зниження апетиту, порушення сну. Регіональні лімфатичні вузли збільшені.

Для лікування герпесу добре змазувати хворі місця 1-2 %-ним розчином піоктоніну, 1-4 %-ним розчином нітрату срібла, інперферонову маззю.

При локалізації простого герпесу в ротовій порожнині, її полощуть розчинами календули, етакридіну лактату, перекисем водню.

Для попередження рецидивів лікар призначає уколи гема-глобуліну, аутогемотерапію, пірогенал.

Антибіотики не призначають, але іноді, при поєднанні герпесу з піококковою інфекцією, призначають антибіотики широкого спектру.

Сказання мудрих

ПОЦІЛУНОК: милого - задоволення; матері - вітання, прощення, любов; Бога - пізнання між злом та добром, зростання в розумі і мудрості, каяття за життя марними поступками, за гріховні помисли і за марні слова, святість у поступках і в поведженні, натхнення Духом Божим; в сексі - марнота, обман, висмоктування розуму, мудрості і високої духовності

“Вісник малозахищених”

Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість””.
Свідоцтво про державну реєстрацію **КВ № 9485** від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Адреса редакції:

вул. Набережна, 7, м. Нетішин,
Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbz@nh.km.ua

Виходить двічі на місяць (до 20 і до 5)
Розповсюдження газети безкоштовне, а для передплатників (передплатний індекс **08697**) і бажаччих купити у роздріб — за пільговою ціною: по Україні 54 коп., по Хмельницькій обл. 50 коп.

Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте - **ГУРТОМ ПОБОРЕМО**

Редакційна рада не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Редакційна рада залишає за собою право відбору та редагування надісланих матеріалів. У разі необхідності редакційна рада буде погоджувати відредагований текст матеріалу з його автором. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Банківські реквізити:

р/р 26004301071 ВАТ держ. ошад. Банк,
м.Славута МФО 375155, Код ЄДРПОУ
22764531

Газета друкується у
ПП “ПАРІ-БРОК”
місто Нетішин
Тираж: 500 Зам. № 249